

PRZETARCIE (1) *sb n*

Pierwsze e oraz a jasne, końcowe e pochylone.

sg *N* przetarci(e). ◇ [A przetarcié. ◇ *D* przetarcu.]

Sł stp brak, Cn s.v. ruptura, Linde XVII – XVIII w.

1. Uczynienie łatwiejszym do przebycia; przetr:

Wyrażenie: »przetarcie drogi«: wżakoż komu sie ten moy Dworzánin [*napisany po polsku*] podobác nie będzie/ oto ma Kortegianá Włoskiego/ ktorego moiá Polščczyzná namniey nie zepfowála/ niechayże go ku łmáku łwemu przeloży [...] Czego kiedy dowiedzie/ (w czym mu y to moje przetárcie drogi nie závádzi) tedy [...] żeby mi odpuścił/ iż Polaki/ á nie Włochy w tym Diálogu mieć chcę *Górndworz B5v.*

2. [Uszkodzenie skóry, rana; ruptio, ruptura Cn: popiół z łkórzy [!]] *Modrzewiowéy* dobrze pożywác ná przetárcié/ y opalenié. *UrzędowHerb 354b.*

Wyrażenie: »przetarcie ażé do kości [*od czego*]«: czáfem będzie przetárctie ażé do kości od siodła *Cresc 1571 540.*

Szereg: »przczos, przetarcie«: Skóra z obudwu Sołny ma moc ściągáiącą/ á ciérpnącą: dla tego przczosóm/ przetárciu/ ná tárwłzy [!] téy łkóry ná łubtélny proch/ dobrze rány pošypowác/ wyfułza mocno. *UrzędowHerb 369b.*

Synonimy: 2. *otarcie, przczos, rozdarcie, rozerwanie.*

Cf PRZETRZEĆ